

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξέλασμός.

[Τέλος]

Ο κ. Βάν Όσσην και ο Γάστων άντηλ-
λαξαν ταχύ βλέμμα.

— Έλα, πάμε, είπεν ούτος τῷ Ἀδριανῷ,
λαβῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Πρὸς χάριν σας, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν
ὁ τραπεζίτης, δίδεται μικρὰ ἐορτὴ ἀπόψε εἰς
τῆς κυρίας Γοντραί.

Κατέβησαν εἰς τὸ ισόγειον καὶ πρὸ αὐ-
τῶν θύρα εὐρεία ἀνεώγη.

Μόλις ὁ μαρκήσιος ἔρριψε τὰ βλέμματά
του ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀφῆκεν ἐκπλήξεως κραυ-
γὴν. Ἰδε τὴν Χρυσαιγὴν καθήμενην ἐν τῷ
μέσῳ τῆς μαρκησίας Δεμομπεραὶ καὶ ἐτέ-
ρας γυναικός, ἧτις ἦτο πολὺ νεωτέρα αὐτῆς
καὶ ἦν οὐδόλως ἐγνώριζεν. Οἱ πόδες του
ἐκλονίσθησαν καὶ ὄλον τὸ βάρος τοῦ σώμα-
τός του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Γάστωνος. Ἀλλὰ
συνῆλθε ταχέως.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἠγέρθη καὶ θὰ ἔσπευδε πρὸς
αὐτόν, ἐὰν δὲν τὴν ἐκράτει ἡ μαρκησία. Δύο
ἀναφωνήσεις συγκεχυμέναι μὲ δύο ὀνόματα
δισταυρώθησαν.

— Χρυσαιγὴ!

— Ἀδριανέ!

Ο μαρκήσιος προὐχώρησε βήματά τινα,
καὶ σοβαρόν τι, ἀλλὰ μειδιῶν πρόσωπον, ὅπερ
προὐχῶρει πρὸς αὐτὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν
δανειστὴν χρημάτων, ὅστις κατόκει ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Ροσέ.

— Ο κύριος Πέτρος Ρουσῶ! ἐψέλλισεν.

Τότε ἠγέρθη ἡ κ. Δεμομπεραί.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν, ὁ κύριος
Πέτρος Ρουσῶ, ὅστις ὠνομάζετο καὶ κύριος
Δελῶρμ, δὲν ὑπάρχει πλέον· ἔχετε ἐνώπιόν
σας τὸν κύριον κόμητα Παῦλον Δελασέρ καὶ
πλησίον μου τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυ-
γατέρα του, ἧτοι τὴν κυρίαν κόμησσαν Δε-
λασέρ καὶ τὴν δεσποινίδα Λουκίαν Δελα-
σέρ, τὴν ἀγαπητὴν ἀναδεκτὴν μου.

Ο κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου καὶ
εἶπε φιλοστόργως:

— Γνωρίζομεθα καλὰ, κύριε μαρκήσιε,
μολοντί τρίτην φορὰν μόνον βλεπόμεθα.
Τώρα ἠμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε νὰ χαιρετίσητε
τὰς κυρίας.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τοῦ μαρκησίου ὁ
κόμης ἐπλησίασεν εἰς τράπεζαν κεκαλυμμέ-
νην ὑπὸ ἐγγράφων καὶ τοποθετημένην ἐν τῷ
μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπε λέξεις τινὰς
χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς δύο πρόσωπα σοβα-
ρῶς καθήμενα ἐπὶ ἑδρῶν. Εἰς τούτων ἦτο ὁ
συμβολαιογράφος Κορβιζιέ, ὁ δ' ἕτερος συ-
νάδελφος τούτου.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Ἀδριανὸς
ὅστις ἦτο ἐκσταστικός, ἐδόμβουν δὲ τὰ ὦτά
του καὶ ἔβλεπεν οἰνοὶ ἀμυδρῶς, προὐχώρησε
πρὸς τὴν μαρκησίαν, πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ
πρὸς τὴν θυγατέρα της!

— Λουκία, κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Δελα-
σέρ, ἠμπορεῖς νὰ δώσης τὸ χέρι εἰς τὸν φί-
λον σου.

Ἡ Λουκία, ἐρυθρίασασα καὶ συγκεκινη-
μένη, ἀλλὰ χαρίεσσα, ἠδέως προσμειδιῶσα
καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας ὑπὸ χα-
ρᾶς, ἔτεινε τὴν μικρὰν καὶ τρέμουσαν αὐτῆς
χεῖρα τὴν ὁποῖαν ἐδράξατο ὁ μαρκήσιος.

— ὦ! ὦ! ὑπέλαβεν· ἀλλ' εἶναι λοιπὸν
ἀληθές; εἶναι ἀληθές;

Ἡ Λουκία ἀπεκρίθη·

— Naί, Ἀδριανέ, ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾶς καὶ
σὲ ἀγαπῶ!

— Ἄ! εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἡ εὐδαιμονία
αὕτη! ἐψέλλισεν.

Ἡ κ. Γοντραί προέτεινεν ἔδραν, ἐφ' ἧς
ἐκάθησεν.

— Ο κύριος μαρκήσιος ἔχει διάθεσιν ν'
ἀκούσῃ τὴν ἀνάγκωσιν; ἠρώτησεν ὁ συνά-
δελφος τοῦ κ. Κορβιζιέ.

— Ποῖαν ἀνάγκωσιν;

— Τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ προικοσυμφώνου.

— Τοῦ προικοσυμφώνου; ἐπανέλαβεν ἔκ-
πληκτος καὶ ὑπερμέτρως ἀνοίγων τοὺς
ὀφθαλμούς.

— Έλα, Ἀδριανέ, τῷ εἶπεν ἡ μαρκη-
σία, σύνελθε καὶ προσπάθησε νὰ φανῆς λο-
γικός καὶ κύριος ἑαυτοῦ, ὀφείλεις νὰ σκε-
φθῆς, φίλε μου, ὅτι δὲν ἤλωμεν ἐδῶ διὰ τὸ
τίποτε.

Ο συμβολαιογράφος ἤρξατο σοβαρᾶ τῇ
φωνῇ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ συμβολαίου.

— Εἶμαι ἄρᾳ γε ἐξυπνος, Θεέ μου! Δὲν
ὄνειρεύομαι ἄρᾳ γε; ἐψιθύρισεν ὁ μαρκή-
σιος.

Ἄλλ' ἡ Λουκία ἦτο ἐκεῖ μειδιῶσα, ἐκρά-
τει τὴν τρέμουσαν χεῖρά της, καὶ ἔπρεπε νὰ
πιστεύσῃ ἀπέναντι τῆς ἐνεργείας τῶν πραγ-
μάτων. Αἰφνης ὠρθώθη διὰ μιᾶς κινήσεως.

— Σταθῆτε, κύριε συμβολαιογράφε, στα-
θῆτε! ἀνεκράξε. Λέγετε ὅτι ἀποφέρω εἰς τὴν
κοινότητα τῆς συζυγικῆς περιουσίας τὸ κτήμα
καὶ τὸ δάσος Βερβεῖν, τὸ δάσος Γρανσὺ καὶ
Ἔλνοα, τὴν ἔπαυλιν Γωφφούρ, τὴν ἔπαυ-
λιν τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου καὶ τοῦ Βλεμόν·
ἀλλ' ὑπάρχει λάθος, κύριε συμβολαιογράφε,
διότι δὲν ἀποφέρω τίποτε. Ὅλα τὰ κτήμα-
τά μου εἶναι ὑποθηκευμένα, καὶ πιστωτῆς
μου εἶναι τις, ὁ ὁποῖος δύναται, ὅποταν θε-
λήσῃ νὰ τὰ πωλήσῃ διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ.

— Κύριε μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης
Δελασέρ, δὲν ἔχετε πλέον πιστωτὴν, δὲν ὀ-
φείλετε πλέον τίποτε, ἐπειδὴ οἱ κύριοι αὐτοὶ
ἔχουν εἰς χεῖράς των ὅλους τοὺς τίτλους τῶν
δανειῶν σας. Εἶναι ἄρᾳ γε ἀνάγκη νὰ προ-
σθῆσω ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσῶ
ὁ κόμης Δελασέρ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Σολομῶν-
τος τὰς ὑποθηκεύσεις διὰ νὰ διατηρήσῃ ὑ-
μῖν ἀκεραίαν τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων
σας!

— ὦ! κύριε κόμη, ἐπράξατε ὑπὲρ τὸ
δέον, ὑπὲρ δὲ δέον, ἐψέλλισεν.

Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ο συμβολαιογράφος ἐπεράτωσε τὴν ἀνά-
γκωσιν τοῦ προικοσυμφώνου.

Ο κόμης καὶ ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐπροί-
κισον τὴν θυγατέρα των μὲ τέσσαρα ἑκατομ-
μύρια, περιττοὺς δὲ μὲ μέγαρον ἐν τοῖς Ἡ-
λυσίοις πεδίοις. Εἰς δὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ
ταύτην προικὰ ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ προ-
σθετεν ἐν ἑκατομμύριον ὡς δῶρον τῇ ἀναδε-
κτῇ αὐτῆς.

Ο κόμης ἐκρούσε τὸν κώδωνα· ἀνεώγη
θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ὁ Θεόδωρος,
φέρων κιβώτιον, ὅπερ ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώ-
ρισε παραχρῆμα.

— Κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης ὑ-
πομειδιῶν· ἰδοὺ τὰ κοσμήματα τῆς μητρός
σας, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἐπε-
φόρτισε τὸν κόμητα Δελασέρ νὰ σας ἐπι-
στρέψῃ.

— ὦ! κύριε κόμη, εἶπεν ὁ νέος μετὰ
κλαυθμηρᾶς φωνῆς καὶ ἔτοιμος νὰ προσπέσῃ
εἰς τὰ γόνατα τοῦ γέροντος.

Ἄλλ' ὁ κόμης τὸν ἠμπόδισε λαβῶν αὐ-
τὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του· περιπτυσσόμενος
δ' αὐτὸν εἶπε:

— Δίδων σας τὴν θυγατέρα μου, σας προσ-
σφέρω καὶ τὸ μέσον νὰ μοὶ εὐχαριστήσητε
καὶ νὰ μοὶ ἀποδείξητε τὴν εὐγνωμοσύνην
σας· ἀποκαταστήσατέ την εὐτυχῇ!

— Τὰ πάντα θὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῆς, κύ-
ριε κόμη.

— Naί, εἶπεν ὁ κόμης, ρίψας βλέμμα
στοργῆς ἐπὶ τῆς συζύγου του· τὰ πάντα ὑ-
πὲρ αὐτῆς!

Ἡ κόμησσα ἐπανέλαβε:

— Τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς!

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι, εἶπεν ὁ κύριος Κορ-
βιζιέ· σας παρακαλοῦμεν νὰ εὐαρεστηθῆτε
νὰ ὑπογράψητε.

Καὶ πάντες ὑπέγραψαν τὸ προικοσύμφω-
νον.

ΛΔ'

Συμπέρασμα.

Μετὰ μῆνα αὐθημερὸν δύο μεγάλοι καὶ
ώραῖαι τελεταὶ ἐγίνοντα, ἡ μὲν ἐν τῷ ναῷ
τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ἡ δὲ ἐν τῷ τοῦ
Saint Philippe du Roule. Καὶ ἐν μὲν τῷ
πρώτῳ ἐτελεῖτο ὁ γάμος τοῦ κ. μαρκησίου
Ἀδριανοῦ Βερβεῖν μετὰ τῆς δεσποινίδος Λου-
κίας Δελασέρ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὁ τοῦ κυρίου
Οὐίλλιαμ Δούρκετ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀ-
δέλας Λατραδ.

Εἰς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκοπίασε μεγά-
λως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ὁ κύριος
Βάν Όσσην, χρησιμεύσας μάρτυς τῆς Λου-
κίας Δελασέρ ὡς καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Δούρκετ.
Χάρις εἰς τοὺς δύο ἐξαίρετους ἴππους ἐξευγ-
μένους εἰς τὴν ἀμαξάν του ἠδυνήθη νὰ με-
ταβῆ ἐπαλλήλως καὶ εἰς τοὺς δύο ναοὺς καὶ
νὰ ὑπογράψῃ τὰ δύο ἔγγραφα τοῦ θρησκευ-
τικοῦ γάμου, διότι εὐτυχῶς δι' αὐτὸν οἱ πο-
λιτικοὶ γάμοι ἐγένοντο τῇ προτεραίᾳ, τῇ ἐν-
δεκάτῃ ὥρα ὁ εἰς καὶ τῇ μεσημβρίᾳ ὁ ἕτε-
ρος.

Ἐν Ἁγίῳ Αὐγουστίνῳ παρετρεῖτο με-
γάλως ἡ νεόνυμφος, ἦν ὀλίγοι ἐγνώριζον,
καὶ δὲν ἔπαυον θαυμάζοντες αὐτήν. Ο γέ-
ρων δούξ Δεμομπερτουί, ὅστις εἶχε πάντοτε
τὸ βλέμμα ὀξὺ καὶ φλογερὸν καὶ ὅστις ἦτο
ἀρμόδιος νὰ κρίνῃ, ἔλεγε παρρησία ὅτι ἡ
νεαρὰ μαρκησία Βερβεῖν ἦτο ἡ χαριστάτη,
θελτικωτάτη, ἐρασιμωτάτη καὶ ὠραιοτάτη
γυνὴ τῶν Παρισίων, καὶ πιθανῶς πάσης
τῆς Γαλλίας, βεβαίως ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ
εὐγενεοῦς δουκὸς ἦτο ὀδιδικαιολογημένος.

— Ο κύριος Δεμομπερτουί θέλει πάντοτε
νὰ ἦναι ὁ βασιλεὺς τῶν φιλοφρόνων ὀμι-

λούντων περί γυναικός, εἶπε γραῦς τις μετὰ προσποιήσεως.

— Ὁ κ. Δεμουπερτουῖ, ὅστις ἀριθμεῖ ἐν τοῖς προγόνοις αὐτοῦ τὸν δοῦκα Ρισελιέ, εἶπε λεπτῶς ὁ μαρκήσιος Δεσαντινύ, δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτέ ὅ,τι ὀφείλει εἰς τὰς οἰκογενειακὰς του παραδόσεις.

— Ναί, ἀλλ' ἄς προσέχη, ἀνταπήνητησεν ἕτερος· ἡ ἀνεψιά του κ. δούκισσα Δεκλαράνης δὲν εἶναι μακρὰν καὶ δύναται νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἡ δούκισσα Δεκλαράνης, ἡ ὁποία ἐλογίζετο βασίλισσα τῆς καλλονῆς εἰς τὰς παρισινὰς συναναστροφὰς καὶ θεωρεῖτο ἐπομένως ἀπαράμιλλος τὴν ὠραιότητα, ἐστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἦκουσα πολὺ καλά, θεῖέ μου, καὶ δὲν διαμαρτύρομαι, διότι συμφωνῶ πληρῆστατα μαζί σας. Ὄντως, ἡ ὠραιότης τῆς νεαρᾶς μαρκησίας Βερβεῖν εἶναι ἀπαράμιλλος.

Καὶ ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Δελασέρ προσεῖλκυσαν τὰ βλέμματα πάντων, ὅσοι τοὺς ἐγνώρισαν ἄλλοτε. Καὶ περὶ μὲν τῆς κομήσεως ὁμιλοῦντες ἔλεγον :

— Εἶναι ἀκόμη ὠραία καὶ θελκτικὴ.

Περὶ δὲ τοῦ κόμητος :

— Πόσων ἐτῶν εἶναι τώρα ;

— Περισσότερον τῶν ἐξήκοντα.

— Εἶναι πάντοτε μεγαλοπρεπής.

— Μὲ ὄλην τὴν λευκὴν κόμην του, δὲν θὰ τὸν ἔκαμνε κἀνεὶς περισσότερο τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Καὶ ὄντως, ἡ εὐδαιμονία ἐντὸς ἡμερῶν τινῶν τὸν ἀνεγέννησε κατὰ εἰκοσιν ἔτη.

Μεταξὺ τῶν τιτλοφόρων καὶ ἐπισήμων προσώπων ὑπῆρχον καὶ ταπεινοὶ καὶ μικροί, οἷοι ὁ μπάριμπα Χαμινιόνης καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ. Καὶ βεβαίως, οἱ τελευταῖοι δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς καὶ οἱ μετὰ ὀλιγωτέρας προθυμίας εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ νεαροῦ ἀνδρόγονου.

Τῇ αὐτῇ πρωΐᾳ, ὁ Γαβιρὼν εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν θεράποντα τοῦ κόμητος Δελασέρ Θεόδωρον, ὅστις τῷ ἐνεχείρισεν ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου του ἐπιστολὴν ἐνοσφράγιστον. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Θεοδώρου ὁ Γαβιρὼν διέρρηξε τὴν σφραγίδα καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ περικαλυμματος δύο ἐγγραφα. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνέγνωσε :

«Τὰς εὐχαριστίας μου τῷ κυρίῳ Γαβιρὼν, μετὰ τῆς ἐνδείξεως τῆς ζωηρᾶς μου ἐγγνωμοσύνης.

»ΚΟΜΗΣ ΔΕΛΑΣΕΡ».

Τὸ δεύτερον ἐγγραφοῦν ἦτο ἐντάλμα ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς Γαλλίας.

— Ποῦ εἶσαι ; εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ τύχη μᾶς πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Εἶτα, φορέσας τὸν πῖλόν του καὶ λαβὼν τὴν ράβδον του ἔδραμεν ὡς παράφρων εἰς τοῦ φίλου του Νοαρώ.

Τὸν πρώην ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον εὗρε σφοδρότατα συγκεκνημένον. Εἶχεν ἐνώπιόν του τὰ τέσσαρα τέκνα του, ἡ δὲ σύζυγός του ἔκλαιε σιωπηλῶς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Παρατήρησε, εἶπε τῷ Γαβιρὼν, παρατήρησε, τί μοῦ ἔφερε πρὸ ὀλίγου ὁ ὑπὸντινὸς τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ.

Ἐν ἐπιστολῇ, τὴν ὁποίαν ὁ Γαβιρὼν εἶδεν ἐπὶ τῷ Νοαρώ, ὑπῆρχον αἱ αὐταὶ λέξεις γεγραμμέναι ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ παρόμοιον ἐντάλμα ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας.

— Χάρης εἰς τὴν γενναιοδώριαν τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν, ἐγείναμεν καὶ οἱ δύο πλούσιοι. Ἀφ' ὅτου εἶδον ἐν τῷ Περιβόλῳ τῆς Ἰριδὸς τὸ πτώμα τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰκ ἀηδίασα πλέον τὸ ἐπάγγελμά μου, καὶ ἀπὸ ἀπόψε μάλιστα θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Σερπέν νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησίν μου.

— Θὰ παραιτηθῶ κ' ἐγώ.

— Ἐγώ, ἐπανάλαβεν ὁ Γαβιρὼν, θ' ἀποσυρθῶ μὲ τὴν γυναῖκά μου εἰς τὰ περίξ τοῦ Σαιν-Κεντέν, ὅπου ἐγεννήθη· ἐκεῖ θὰ ἀγοράσω ἓνα σπητάκι μὲ κῆπον καὶ μὲ χωράφι, τὰ ὁποῖα θὰ καλλιερῶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ μὴ σσενχωροῦμαι καὶ κάθομαι ἀργός. Καὶ σύ, Νοαρώ, τί θὰ κάμῃς ;

— Ἐγώ, ἔχω τέσσαρα παιδιὰ καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ὅ,τι θὰ κάμῃς σύ· ἐγώ ὅσον ἤμπορῶ πρέπει νὰ ἐργάζωμαι δι' αὐτὰ. Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πάντοτε νὰ γείνω εἰσπράκτωρ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, εὐκόλως θὰ εὖρης θέσιν· δὲν ἔχεις δὲ παρὰ ν' ἀποταθῇς πρὸς τὸν κύριον Βὰν Ὀσσην.

— Τὸ ἔχω κατὰ νοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Νοαρώ.

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τὸ νεαρὸν ἀνδρόγονον ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὴν ἐξοδὸν ὑπῆρχε μεγάλη παρέλασις ἀμαξῶν, ἡτις ἐχώρει ταχέως πρὸς τὸ μέσον τῆς πλατείας τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἐνθα ὁ κόμης Δελασέρ ἠγόρασεν οὐχὶ ἓν, ἀλλὰ δύο μεγαλοπρεπῆ μέγαρα, συνεχόμενα, — τὸ ἰδικόν του δηλαδὴ καὶ τὸ τῆς θυγατρὸς του δοθέν.

Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος Δελασέρ ἐγένετο τὸ γαμήλιον συμπόσιον. Εἶκοσι μόνον ἦσαν προσκεκλημένοι, σχεδὸν δ' οἰκογενειακὴ ἦτο ἡ ὁμήγυρις. Φυσικῶς ἡ μαρκησία Δεμουπεραί, ἡ κ. Δελώρμ, ὁ κ. Βὰν Ὀσσην, ὁ κ. Γάστων Δελιμάνς καὶ ὁ κύριος Σαρμεῖλ κατελέγοντο ἐν τοῖς δαιτυμῶσι· παρῆσαν δὲ προσεῖτι ὁ κ. Κορβιζιέ καὶ ὁ ἰατρός Ἀλβέν.

Ὁ κόμης ἦτο περιχαρής, ἡ δὲ κυρία Δεμουπεραί ἐβλεπεν αὐτόν, οἷος ἦν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τὸ γάμων των· τῷ ἀπηύθυνε δὲ ταπεινὴ τῇ φωνῇ τὰ συγχαρητήριά της.

Περὶ τὰ τέλη συνέβη ἐπεισοδιόν τι ὑπὸ πάντων παρατηρηθῆν. Ἀποτεινόμενος μετὰ στοργῆς πρὸς τὴν κόμησσαν ὁ κόμης, τῇ ὠμίλησεν ἐνικῶς, πρῶτην δὲ ταύτην φορὰν ἀπὸ τῆς συγχωρήσεως ἔπραττε τοῦτο. Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κομήσεως ἔρρευσαν ἀμέσως δάκρυα. Ἡ δὲ Λουκία καταλειπούσα τὴν θέσιν της καὶ πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς καθήσασα :

— Ἀγαπητέ μου πάτερ, τῷ εἶπεν ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν σφοδρῶς· μοὶ ἔκαμες τὸ καλλίτερον γαμήλιον δῶρον !

Τὴν τετάρτην οἱ προσκεκλημένοι ἀπεχώ-

ρησαν, διότι τῇ ἕκτη ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία Βερβεῖν καὶ ἡ κόμησσα Δελασέρ καὶ ἡ μαρκησία Δεμουπεραί, αἵτινες συνώδευον τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ἀπήρχοντο ἐκ Παρισίων εἰς τὸ μέγαρον Βερβεῖν, ἐνθα πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν των.

Ἡ νεαρὰ μαρκησία ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃσι τὸ θέρος ἐν Βερβεῖν, καθόσον ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ὠραίαν μεγαλοπρεπῆ ταύτην κατοικίαν πασῶν τῶν μαρκησιῶν Βερβεῖν. Τὸ δὲ εἰς Ἰταλίαν ταξείδιον ἀνεβλήθη διὰ τὸν χειμῶνα.

Ἡ κ. Δελώρμ ἐμελλε νὰ ζήσῃ μόνη τώρα. Ὁ κόμης Δελασέρ εὐγνωμόνων διὰ τὰς πρὸς τὴν θυγατέρα του περιποιήσεις τῆς γυναικὸς ἐχορήγει αὐτῇ δι' ἐγράφου γενομένου ἐνώπιον τοῦ κ. Κορβιζιέ ἐτησίαν πρόσοδον ἐκ δεκακισχιλίων φράγκων.

Ἐξερχόμενοι τοῦ μεγάρου Δελασέρ ὁ κ. Βὰν Ὀσσην καὶ ὁ ἰατρός Ἀλβέν διελέξαντο ἐπ' ὀλίγον.

— Πῶς εὐρίσκετε τώρα τὸν κόμητα, Βὰν Ὀσσην ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Κάλιστα καὶ παντελῶς θεραπευθέντα.

— Ναί, θεραπευθέντα φυσικῶς καὶ ἠθικῶς. Δὲν σὰς εἶπον ὅτι θὰ ἐθεράπευον τὴν ἠπατιτικὴν πάθησίν του. Τὸ ἦπαρ, ἀγαπητέ μοι, τὸ ἦπαρ· ἐκεῖ ἐνεφώλευε τὸ κακόν. Συνεκέντρωσα ἐκεῖ ὄλην μου τὴν προσοχήν, Βὰν Ὀσσην, καὶ τὸ ἐθεράπευσα...

Ὁ φίλος μας ἀπηλλάγη διὰ παντὸς τῆς μελαγχολίας τῆς σκυθρωπότητος, τῆς ἀνίας, τῆς ὑποχονδρίας καὶ τῶν ἀλλοκότων αὐτοῦ ἰδεῶν. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι πλέον ὑποχονδριακός.

— Κύπτω τὸν ἀχένα ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βὰν Ὀσσην· σέβομαι τὰ μέγιστα πάντας τοὺς σοφοὺς, ἀκαμάτους ἐρευνητάς, ἀφιερῶντας ἀπάσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς εὕρεσιν τῶν μέσων πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀτυχοῦς ἀνθρωπότητος, καὶ μέγαν θαυμασμὸν τρέφω, ἀγαπητέ Ἀλβέν, διὰ τὰς γνώσεις σας. Ὡς πρὸς τὸν κόμητα Δελασέρ ὅμως, νομίζω, φίλτατε ἰατρέ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔπραξε πρὸς θεραπείαν ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ἀσθενείας του περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ φάρμακά σας.

Ὁ κ. Ἀλβέν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητέ Βὰν Ὀσσην, εἶπε· τὸ ἦπαρ τὸ ἦπαρ· ἐκεῖ ἦτο ὅλον τὸ κακόν.

Ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Σηκουάνα ὁ Ἰάκωβος Σεγέν, ὁ ἐπιλεγόμενος Λόρυ, καὶ ὁ Ἀντώνιος Μαρτέν, ὁ ἐπικαλούμενος Κολίβρης, κατεδικάσθησαν εἰς ἰσοβία δεσμᾶ.

Μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ τοῦ Seine et Oise ἐν Βερσαλλίαις ὁ Κοκάς καὶ ἡ σύζυγός του κατεδικάσθησαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς δεκαετὴ εἰρκτήν.

Π.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΓΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητάς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σοῦρη (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.